

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Reilly, Grace

First down / Grace Reilly ; trad. de Iulia Dromereschi. - București
Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-82-4

I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

© 2022 by Grace Reilly
Cover design: Melody Jeffries

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Irina Tudor
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: corectura.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Librex
Publishing.
Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

GRACE REILLY

*First
Down*

*Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi*

Librex Publishing,
2024

James

Nici n-am ajuns bine în campus, că-mi sună telefonul.

Frații mei mai mici sunt niște ticăloși. Și-au instalat același ton de apel, așa că ori de câte ori mă sună unul dintre ei, din difuzor urlă o melodie veche de la Britney Spears. N-am nimic împotriva ei, evident: femeia e o zeiță, dar „Baby One More Time” nu e tocmai ce te-ai aștepta să asculte cel mai bine cotate QB¹ din fotbalul studentesc, la nivel național.

Sigur că nesimțiii știu că n-am habar cum să le schimb înapoi în ceva normal. Am eu 21 de ani și am crescut atașat de telefon, ca toată lumea, dar tehnologia n-a fost niciodată punctul meu forte. Mai bine mă sugrum cu suspensorul decât să le cer ajutorul.

În fine, poate că-mi și place. Așa, puțin. Ies din mașină și fredonez până să răspund, bucuross că nu e nimeni în zonă. N-ar fi în regulă ca prima impresie pe care o face noul QB al Universității McKee să fie că-i fan muzică pop din anii

¹ QB este abrevierea pentru quarterback, termenul original, folosită pentru a desemna corespondentul unui atacant sau lider al ofensivei în fotbalul american. (n. trad.)

2000. Am o reputație, dobândită la Universitatea de Stat din Louisiana, de păstrat.

Vocea lui Cooper îmi umple urechea, aspră și nerăbdătoare, ca de obicei, în timp ce merg spre clădirea administrativă.

— Ai ajuns?

— Nu. Trebuie să vorbesc întâi cu decanul, mai știi?

El scoate un zgomot agonizant, ca un animal muribund.

— Bă! Așteptăm de-o viață. Dacă nu te grăbești, iau camera proprietarului.

— Și dac-o vreau eu? îl aud din fundal pe celălalt frate mai mic, Sebastian.

— Ar trebui să fie pentru tipul care și-o trage cel mai des, Sebby, zice Cooper. Tu n-aduci niciodată gagici acasă, iar James e abstinent până intră în ligă. Rămân doar eu.

— Vârsta bate statutul de fuckboy, îl informez.

— Cu cât ești mai mare?

— Gemeni irlandezi, zic rânjind, deși Cooper nu mă poate vedea.

Teoretic, nu suntem, fiindcă avem cam doi ani între noi, dar ne numim Callahan și suntem foarte apropiați, așa că gluma a prins. (Deși niciodată în fața mamei, care-ți usucă biluțele dintr-o privire.)

— Așa-i, frățioare?

Deschid ușa și-i zâmbesc secretarei. La telefon, Coop și Seb continuă să se certe. Știu că zâmbetul meu topește chiloții de pe fete și nici acum nu-i altfel. Înregistrez momentul când fata, probabil studentă în practică, își mută ochii de la față la prohabul meu.

— Tre' să închid. Pa, pa.

Închid, înainte să poată Cooper să continue conversația. În ciuda trâncănelii, știu că n-ar face așa ceva fără să discute

întâi cu mine. Și poate c-o să-l las. Are dreptate: nu vreau fete în viața mea acum. Nu dacă vreau să câștig campionatul național și să fiu ales pentru NFL din prima.

— Salut, zice fata. Te pot ajuta?

— Am o întâlnire cu decanul Lionetti.

Ea se apleacă peste agenda cu întâlniri, într-un fel care-i expune țățele. Chiar are o pereche fantastică. Poate, în alt univers, aș scoate-o la un pahar. M-aș combina cu ea. A trecut o vreme de când n-am mai văzut o pereche de țate, ca să nu mai zic de jucat cu ele! Dar asta ar fi însăși definiția distragerii, mai ales dacă posesoarea ar dovedi înclinații spre dramă.

Fără elemente perturbatoare. Am venit la McKee doar ca să-mi repun pe picioare cariera... și să-mi iau diploma, fie. De aceea sunt în biroul decanului, și nu pe noul teren, măsurând teritoriul.

— Numele? întrebă ea.

— James Callahan.

Ochii ei se măresc. Poate că urmărește NFL² și se gândește întâi la tata. Sau poate că a citit că m-am transferat. Ideea e că arată gata să se urce pe mine ca într-un copac.

— Păi, poți intra. Știe că vii.

— Mersi.

Sunt mândru fiindcă reușesc să nu-i fac cu ochiul. Dac-aș face-o, probabil că m-ar găsi în campus și ar insista că suntem suflete-pereche.

Străbat holul și intru în biroul decanului Lionetti, privind în jur. Nu mă pot abține. Remarc totul. Sunt obișnuit să analizez linia defensivă a celeilalte echipe, căutând schimbări subtile în schema de joc și încercând să-mi dau seama unde

² National Football League – Liga Națională de Fotbal American (n. trad.)

vor încerca să ne zdrobească atacul sau jocul de pase.

Decanul Lionetti are gust. Un birou de lemn închis la culoare, elegant, cu o vitrină cu premii în spate. Cărți pe un perete întreg, plus două scaune îmbrăcate în catifea în fața părții mai lungi a biroului în L. Stă în spatele biroului. Cred că părul ei cenușiu e natural și-i cade până la bărbie, tuns bob sever. Și ochii ei sunt cenușii, iar costumul ei cu pantaloni, stil anii '80? Ați ghicit, tot gri. Se ridică în picioare când mă vede și-mi întinde mâna.

— Domnule Callahan.

— Bună, zic, apoi tresar în sinea mea.

Nu fac niciun efort ca oamenii, mai ales femeile, să se poarte mai călduros cu mine de la prima întâlnire. Mama numește asta „carisma Callahan” și, de obicei, funcționează... dar acum nu. Decanul Lionetti mă privește de parcă nu i-ar veni să creadă că sunt în biroul ei. Cred că este imună la tot ce înseamnă gropițe, fiindcă privirea ei devine mai aspră când mă așez.

— Mulțumesc c-ați venit să discutăm așa din scurt, zice ea. Am niște informații actualizate despre cursurile din acest semestru.

— Probleme?

Mai am doar câteva hopuri de trecut ca să-mi închei ultimul an. Specializarea mea e matematica, așa că mare parte din cursurile mele sunt despre cifre, însă am și spațiu pentru câteva opționale. Semestrul ăsta m-am înscris la biologie marină, care pare ușoară și, din fericire, nu presupune eseuri. Seb spune că proful e matusalemic și că mare parte din cursuri înseamnă să se uite cu studenții la documentare pe National Geographic.

Decanul Lionetti ridică o sprânceană cenușie.

— Există o problemă la cursul de scriere.

Futu-i. Am multe regrete privind anul trecut și faptul că m-am lăsat pe tânjală cu școala e unul important. Nu mă pricep deloc la scris, dar tot e jalnic că am picat un curs de scriere când eram în anul trei, pe care trebuia să-l trec încă din primul an.

— Credeam că s-a transferat totul.

— În principiu. Dar, când am revizuit fișele matricole, s-a dovedit că ați picat cursul de scriere obligatoriu prima dată. Poate că la fosta universitate se făceau concesiile pentru sportivi – zice *sportivi* de parc-am fi vreo boală fungică –, dar aici toată lumea trebuie să respecte aceleași standarde academice. Profesorul a fost amabil să ofere un loc la curs, așa că-l veți face iar semestrul acesta, fiindcă e disponibil doar toamna.

Simt biologia marină scăpându-mi printre degete. Tonul decanului îmi spune clar că mă consideră mai prost decât un sac plin cu pietre. Cred că așa gândește despre orice sportiv. O porcărie. Toamna trecută a fost o anomalie. M-am străduit mult pentru diplomă. Așa cum ne amintește mereu tata, carierele noastre sportive se vor încheia la un moment dat. Chiar și cu un parcurs de succes în NFL, cum intenționez, mare parte din viața mea se va întâmpla după ce mă retrag.

— Înțeleg, zic sec.

— V-am actualizat orarul. Cursul va ocupa locul opțional. Dacă aveți întrebări, vă rog să vă adresați secretarei sau la Registratură.

Se ridică iar în picioare. Practic, mă invită afară.

Îmi înghit jena, deși îmi ard urechile.

Bun venit la Universitatea McKee.

Inspir adânc și-mi amintesc de ce sunt aici. Diplomă, apoi NFL.

Trebuie să găsesc o cale să trec de cursul ăsta mai întâi.

Când ajung, Seb stă turcește pe podea, descălbind un ghem de fire. Îi fac cu mâna și-mi pun cheile pe masa din antreu, apoi mă uit prin bârlog. Pe lângă Seb și haosul lui nu se întâmplă mare lucru. Văd o canapea de piele, în formă de L, o măsuță de cafea și un TV montat pe un perete. Când am decis să închiriem casa pentru tot anul, ținând cont că toți trei mergeam la aceeași universitate, anunțul zicea că nu era mobilată. Am o bănuială cine s-a ocupat de asta.

— Sandra a trimis totul, zice Seb, arătând cu ghemul de fire prin cameră. Tipii de la livrări le-au aranjat așa, dar dacă vrem, le putem muta.

Mama lucrează terifiant de repede. Sunt convins că, în clipa-n care a auzit că băieții ei, cei doi născuți de ea și cel adoptat, au decis să stea în aceeași casă, s-a dus deja la Pottery Barn. Din fericire pentru noi, are gusturi bune.

Sus se aude un bufnet și ridicăm privirea, tresărind.

— Redecorează, zice Seb. Cum a fost întâlnirea?

Intru în bucătărie. Mă îndoiesc că frigiderul e plin, dar pot spera că măcar conține bere. Nu beau mult în sezon, dar, teoretic, mai sunt câteva zile până începe circul. Ce să vezi? Un six-pack stă pe unul dintre rafturi, alături de o caserolă cu ananas și un cofraj de ouă. Nu știu de ce e acolo și un borcânel cu hrean.

Seb apare în ușă când apăs cu podul palmei capacul. Se deschide cu un pocnet. Iau o dușcă zdravănă și cred că arăt cât de iritat sunt, pentru că Seb se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Decanul a decis să mi-o tragă. Mă obligă să fac din nou cursul de scriere.

— Ce tâmpenie!

— Da, este. Dar s-au uitat în foile matricole și au văzut că l-am picat la LSU. Când...

— Da, zice Seb. Știu.

Simt un fior de durere. Anul trecut a fost un dezastru din multe motive, dar tot mi-e dor de Sara. Mai iau o gură de bere și mă uit în jur. Văd o masă mare, care-mi amintește de casa noastră din Port Washington, iar bucătăria nu-i rea deloc. E suficient spațiu să-mi pot găti câteva mese, așa cum sugerează preparatorii fizici. O ușă dă spre curtea din spate, care are loc pentru grătar și câteva șezlonguri de lemn în jur. După ce aranjează Seb bârlogul, ar trebui să putem juca lejer.

— E mișto, zic.

— Da. Deci, ce i-ai zis?

— Păi n-am avut ce să-i zic. Chiar am picat cursul.

— Dar e ultimul tău an. Ai venit aici să joci fotbal.

— Și să iau diploma.

Seb oftează.

— Da, mai e și asta.

Părinții mei sunt fantastic de implicați în susținerea ambițiilor mele fotbalistice, parțial fiindcă a jucat și tata. El știe mai bine decât oricine ce înseamnă. La început, a fost visul lui ca unul dintre fii să-i calce pe urme, dar a devenit visul meu cu multă vreme în urmă. Fără o șansă să joc în ligă, viața mea n-ar fi completă. Punct. Dar am fost învățați că educația este importantă, așa că oricât m-aș concentra la fotbal, trebuie să și termin facultatea. Oricât de talentat ar fi Cooper la hochei, tata nu l-a lăsat să intre în preselecția NHL³, pentru că se temea că va renunța la facultate pentru ligă și nu-și va lua diploma. Potrivit dorinței tatălui său, Seb a fost selecționat la baseball, în liceu, dar și-a luat angajamentul că va juca toți cei patru ani de studii aici, la McKee, înainte să-și urmeze parcursul în MLB⁴.

³ National Hockey League – Liga Națională de Hochei (n. trad.)

⁴ Major League Baseball – Liga Profesionistă de Baseball (n. trad.)

— Nu poți să-ți rogi noul antrenor să intervină? Practic, te-a furat de la LSU. Te vrea aici.

— Și să devin sportivul arogant care crede decanul că sunt? Seb ridică din umeri, trecându-și degetele prin clăia de păr blond.

— Poate de data asta n-o să pici. Poate va fi mai ușor. Sau o să știi mai multe, fiindcă mergi la cursuri de mai multă vreme.

Se strâmbă când auzim încă un bufnet sus.

— Și mai e și Cooper.

— Ultima dată când i-am cerut ajutorul pentru școală, aproape l-am înjunghiat. E imposibil.

— Cu un pix.

— Îmi asum. A fost o tentativă și nu regret nimic.

Seb oftează.

— Poate găsești alt meditator. Nu poți pica.

— Nu.

Termin berea din câteva înghițituri și o pun în chiuvetă. Senzația de panică împotriva căreia mă lupt de la întâlnirea cu decanul amenință să reapară. Nu mă pricep la scris. Nu m-am priceput niciodată. Să-mi pui o frână atât de bruscă în anul despre care se presupune că m-ar catapulta într-o poziție de QB titular e aproape la fel de rău ca o accidentare. Dar m-aș descurca accidentat. Aș strânge din dinți tot sezonul. Dar asta mă depășește.

Coop apare dezinvolt în bucătărie, transpirat, ștergându-și fața cu tricoul.

— În sfârșit, am asamblat biroul. Mi-a luat patru ore nenorocite.

— Vai, uită-te la tine, zice Seb. Distrus de un birou de rahat.

Îi arată lui Seb degetul mijlociu, fără ezitare.

— Am o propunere.

Se oprește și ne măsoară din priviri. Probabil că are în minte o petrecere și nu știi dacă am energie pentru așa ceva.

Dar, în loc să se lanseze în discurs, face ochii mici.

— Bine. Cu cine ne batem?